ഒന്നാമത്തെ സ്വാതന്ത്ര്യസമരം

കോന്നിയൂർ ആർ. നരേന്ദ്രനാഥ്, ബി. എസ്സ്‌സി.

I

ഏതു സംഗതിയെപ്പററിയും രണ്ടു് അഭിപ്രായം ഉണ്ടാകാം. രാഷ്ട്രീയ സംഭവങ്ങളെപ്പററി പ്രത്യേകിച്ചും ഇതു വാസ്തവമാണ്. ഒരു കക്ഷിക്കു രാജ്യസ്നേഹപരമായിട്ടുള്ളതു് മറെറക്കക്ഷിക്കു് നേരേമറിച്ചാകാം. അടിമത്വത്തിൽ കഴിയുന്ന രാജ്യങ്ങളിലെ രാജ്യസ്നേഹികളുടെ കഥകൾ ഇതിനു മകുടോദാഹരണങ്ങളാണ്. അധീശശക്തിയുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ പരമാബദ്ധന്മാരായുള്ളവർ ജനങ്ങളുടെ കണ്ണിലുണ്ണികളാണ്. ഭാരതസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വേണ്ടി സകലതും കാഴ്ചവച്ചു് പടയൊരുക്കിയ നേതാജിയുടെ ചരിത്രത്തിന്റെ ചൂടു മാറിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ചക്രവർത്തിക്കെതിരായി പടവെട്ടിയതിനാൽ ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ അദ്ദേഹം രാജ്യദ്രോഹി ആണ്. എന്നാൽ ഭാരതത്തിലെ ഒരു പൗരൻ അദ്ദേഹത്തെ അന്നും ഇന്നും രാജ്യദ്രോഹിയായി കരുതിയിട്ടുണ്ടോ? വിജയിയായ കക്ഷിയുടെ ഭാഗം പിടിച്ചു നിൽക്കുവാൻ ചരിത്രത്തിനു് ഒരു പ്രത്യേക സാമർത്ഥ്യമുണ്ട്. അതിനാൽ പരമാർത്ഥങ്ങൾ പലതും മറഞ്ഞു നില്ക്കുവാൻ ഇടയുണ്ടെങ്കിലും എന്നും അതു് അങ്ങിനെ തന്നെ കഴിഞ്ഞുകൂടുമെന്നു വിശ്വസിക്കുവാൻ ചരിത്രത്തിലെ ചില സംഭവങ്ങൾ ഇടം തരുന്നില്ല. വിജയിയായ കക്ഷി മൂടിവച്ചു മൂടിയ പല പരമാർത്ഥങ്ങളും ഉണർന്നെഴുന്നേല്ക്കാറുണ്ട്. അങ്ങിനെ ഉണർന്നെഴുന്നേല്ക്കുന്ന സത്യങ്ങൾ മററു പല നൂതന സംഭവങ്ങളുടെയും പ്രാരംഭങ്ങളായിത്തീരാറുമുണ്ട്.

യൂറോപ്യന്മാർ പല വിധത്തിൽ മാററിക്കുറിച്ചു കാണിക്കുവാൻ ബദ്ധപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു ചരിത്ര സംഭവമാണ് ൧൮൫൭-ലെ സ്വാതന്ത്ര്യസമരം. ഇംഗ്ലീഷുകാർ അതു് ഒരു കേവലം ശിപായി ലഹളയായി വരച്ചു കാണിക്കുവാൻ ബദ്ധപ്പെടുന്നു. ഭാരതീയർ ആ മഹാസംഭവത്തെ ഒന്നാമത്തെ സ്വാതന്ത്ര്യസമരമായി കണക്കാക്കുന്നു. അവരുടെ വീക്ഷണഗതിയിലുള്ള ഈ വ്യത്യാസം അവർ രണ്ടു കൂട്ടരും നൽകിയിട്ടുള്ള വിവരണങ്ങളിലും വ്യക്തമായി കാണുന്നുണ്ട്. ഭാരതീയർ ആവേശം കൊള്ളാതെ ആ വിപ്ലവത്തെപ്പററി എഴുതിയിട്ടില്ല. ഏകപക്ഷാഭിപ്രായം ഉന്തിനില്ക്കാത്തവിധം വെള്ളക്കാർ അതേപ്പററി ഒന്നും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ഈ രണ്ടു ഭിന്ന കേന്ദ്രങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടു വേണം നിഷ്പക്ഷവാദിയായ ഒരുവൻ അതിനെപ്പററി എന്തെങ്കിലും പറയുവാൻ. ആ ലഹളയ്ക്കു ശേഷം അധീശശക്തി ഏല്പിച്ച ആഴമേറിയ മുറിവുകൾ ഇന്നും പൂർണ്ണമായി വാടിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഉണങ്ങിയിട്ടുള്ളവയുടെ കറുത്ത പാടുകൾ മായാത്ത മറവുകളായി ഇന്നും എന്നും നിലനില്ക്കും. ഇവയെപ്പററിയുള്ള വേദനിപ്പിക്കുന്ന സ്മരണകൾ ജനഹൃദയങ്ങളിൽ നിന്നു് ഒട്ടുംതന്നെ വിസ്മൃതങ്ങളായിട്ടില്ല. അതൃപ്തിയുടെ ആ വലിയ പൊട്ടിത്തെറിക്കൽ അധീശശക്തിക്കു് ഒരു വലിയ പാഠമായി. അതോടുകൂടി അവരുടെ ഭരണതന്ത്രത്തിനുതന്നെ വലിയ പരിവർത്തനം ഉണ്ടായി. ഭിന്നിപ്പിച്ചു ഭരിക്കുക എന്ന സാമ്രാജ്യതത്വം ലാഭകരമായി അവർ പ്രയോജനപ്പെടുത്തി. ജനങ്ങളുടെ യോജിപ്പിൽ വിദേശശക്തിക്കു് സ്ഥാനമില്ലെന്നു വന്നുകൂടി. അന്നും അതിനു മുമ്പും യോജിച്ചു കഴിഞ്ഞുവന്ന സഹോദര സമുദായങ്ങളെ തമ്മിൽ ഭിന്നിപ്പിച്ചു് അവരുടെ മുകളിൽ നിഷ്പക്ഷ കക്ഷിയായി കവച്ചിരുന്നു് ഭരണം നടത്തുന്നതു് പ്രയാസം കുറവുള്ള കാര്യമാണെന്നു് അവർ മനസ്സിലാക്കി. രണ്ടു സമുദായങ്ങളുടെ ഇടയിൽ വിടവുണ്ടാക്കി ആ വിടവുകളിൽ വിദേശശക്തിയാകുന്ന ഇത്തിക്കണ്ണി വേരോടിപ്പിച്ചു. ആ വിടവ് കാലത്തിന്റെ പോക്കിൽ വികസിച്ചതേയുള്ളു. പാരദേശികളുടെ പ്രേരണ മൂലം അങ്ങിനെ രണ്ടു സഹോദര സമുദായങ്ങൾ ഭിന്നമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ കൂടി സഞ്ചരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. വിപ്ലവകാലത്തും അതിനു മുമ്പും നിലവിലിരുന്ന സാഹോദര്യം വീണ്ടെടുക്കുന്നതിലാണ് ഭാരതത്തിന്റെ വിജയം; അതിൽ മാത്രമാണ് അവരുടെ ശോഭനമായ ഭാവി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്.

൧൮൫൭-ലെ ആ മഹാസംഭവം ഇന്നും അതിന്റെ അനശ്വരചരിത്രകാരന്മാരെ പ്രതീക്ഷിച്ചുകഴിയുകയാണ്. പലരും അതിനെപ്പററി പലതും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ ഒരു പരിപൂർണ്ണചരിത്രം എഴുതുവാൻ ഒരു ഭാരതീയനാണു് കടപ്പെട്ടവൻ. പൂർണ്ണമായും സത്യമായും അതിനെപ്പററി എഴുതിവയ്ക്കുവാൻ ഒരു യൂറോപ്യൻ, പ്രത്യേകിച്ചു് ഒരു ഇംഗ്ലീഷുകാരൻ, സാധിക്കുന്നതല്ല. ഇങ്ങനെയാണു് നിലയെങ്കിലും വളരെ അപൂർവം ഭാരതീയരേ ആ സമരത്തിന്റെ ചരിത്രം എഴുതുവാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളു. ആ മഹാവിപ്ലവത്തെപ്പററി വികാരം നിറഞ്ഞതും രാജ്യസ്നേഹം തുളുമ്പുന്നതും ആയ ഒരു ഗ്രന്ഥം വിനായകസവർക്കർ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. വിപ്ലവത്തെപ്പററി എഴുതിയിട്ടുള്ള ഒരൊററ ഭാരതീയൻ അദ്ദേഹം മാത്രമാണ്. ഈയിടെ സോഷ്യലിസ്റ്റുനേതാവായ ശ്രീ. അശോകാമേത്താ, * ൧൮൫൭-നെപ്പററി ഒരു നല്ല ചെറിയ പുസ്തകം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. വിപ്ലവത്തിന്റെ സ്വഭാവവും അതിനുശേഷം ഉണ്ടായിട്ടുള്ള പരിവർത്തനങ്ങളും ഈ ചെറുഗ്രന്ഥത്തിൽ ഭംഗിയായി നൽകിയിട്ടുണ്ട്. ഈ പുസ്തകം പ്രധാനമായി അടിസ്ഥാനമാക്കി ആണ് ഈ ലേഖനം എഴുതിയിട്ടുള്ളതു്.

II

കാരണങ്ങൾ

പത്തൊൻപതാം നൂററാണ്ടിന്റെ മദ്ധ്യദശയോടുകൂടി ഒരു ആയിരം ശക്തികൾ ഭാരതത്തെ സ്വാധീനം ചെലുത്തി ഭിന്നമാർഗ്ഗങ്ങളിലേക്കു് ഇളക്കിവിട്ടുതുടങ്ങി. അടച്ചുനിറുത്തിയ അഗ്നിപർവ്വതത്തെപ്പോലെ ഏതുനിമിഷത്തിലും പൊട്ടിത്തെറിക്കുമെന്ന നില ൧൮൫൭-ഓടുകൂടി സംജാതമായിക്കഴിഞ്ഞു. ദക്ഷിണജലസന്ധിമുതൽ ഹിമവാൻവരെയും വംഗദേശംമുതൽ വടക്കുപടിഞ്ഞാറൻപ്രവിശ്യവരെയും അധീശശക്തിക്കു നേരേയുള്ള ശത്രുതയും അതൃപ്തിയും കൊണ്ടു് ജനഹൃദയം നിറഞ്ഞുനിന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ, സമ്പൽസമൃദ്ധിയുടെ സാന്ത്വനത്തിൽ, സംസ്കാരത്തിന്റെ പരിപൂർണ്ണതയിൽ ജീവിച്ചുവന്ന ജനസമുദായങ്ങൾ അടിമത്വത്തിന്റെ കരിനിഴലിൽ ചൂഷണത്തിന്റെ ചെമ്പുതെളിഞ്ഞ പ്രവർത്തനത്തിൽ, വിദേശികളുടെ അപഹാസ്യത്തിൽ, ശ്വാസംമുട്ടിത്തുടങ്ങിയതിൽ അതിശയിക്കുവാനില്ല. ഇതിനുമുമ്പ് പല വിദേശികളും ഭാരതത്തെ ജയിച്ചു കീഴടക്കിയിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ അവരെല്ലാം അല്പകാലത്തിനുള്ളിൽ ഇവിടുത്തെ ജനങ്ങളുമായി ഇടകലർന്നു് ഇവിടുത്തെ ഒരു അംശമായിത്തീർന്നതല്ലാതെ ഒഴിഞ്ഞുമാറിനിന്നു് ഭാരതീയതത്വത്തെയും ഭാരതീയരെയും പുച്ഛിക്കുവാനും ചൂഷണം ചെയ്യുവാനും, അവരുടെ മതങ്ങളെ അവഹേളിക്കുവാനും ഒരുമ്പെട്ടിട്ടില്ല. എന്നാൽ യൂറോപ്യന്മാരുടെ വരവും സാമ്രാജ്യസ്ഥാപനവും പുതിയ അനുഭവങ്ങൾക്കു് കാരണമായി. അതിനാൽ വെറുപ്പും വൈരവും മൂലം വിദേശിയരെ അടിച്ചോടിക്കുന്നതിനുള്ള അത്യാഗ്രഹം എവിടെയും വെളിപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. അതിനുവേണ്ടിയുള്ള പ്രകടനങ്ങൾ ഇതിനകം പല സ്ഥലങ്ങളിൽ പ്രകടമായിക്കഴിഞ്ഞു. നാട്ടുരാജാക്കന്മാരിൽ ചിലർ ബ്രിട്ടീഷുകാരോടു് പടവെട്ടി നോക്കുന്നതിനുതന്നെ തയ്യാറായി. ൧൮൦൯-ൽ ലാഡ്‌വായിലും ൧൮൪൯-ൽ അശ്വൽ മുതലായിടങ്ങളിൽ നാടുവാഴികളും ഹൈദരാബാദ്, കൊച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ ദിവാൻജിമാരും അധീശശക്തിയെ എതിർത്തു.

ചെറിയ രാജ്യങ്ങളെ എന്തെങ്കിലും കാരണം പറഞ്ഞു് പിടിച്ചടക്കി സാമ്രാജ്യവിസ്തൃതി കൂട്ടുന്നതിന് കച്ചകെട്ടിനിന്നിരുന്ന കമ്പനിക്കാർക്കെതിരായി നാട്ടുകാർക്കു് ശത്രുതയായി. "ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ ഭരണം അവസാനിച്ചു. ഇംഗ്ലീഷുകാർ നശിക്കട്ടെ!"—എന്നിങ്ങനെയുള്ള വിളികൾ എല്ലാം പ്രവിശ്യകളിലും മുഴങ്ങിത്തുടങ്ങി. ഝാൻസിയിലെ ലഹള പൂനാനഗരത്തെ ആകെപ്പാടെ ഇളക്കിമറിച്ചു. സവന്ത് വാടിയിലെ ലഹള അമർത്താൻ ൧൦,൦൦൦ പേരോളം വേണ്ടിവന്നു. എങ്കിലും അതിന്റെ കനൽ അണയാതെ ൧൮൫൭-വരെ നിലനില്ക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. കൂടാതെ കാൻഗ്രാ, ജലന്ധർ, ദത്താപൂർ മുതലായ ഇടങ്ങളിലെ നാട്ടുവാഴികൾ വിപ്ലവക്കൊടി ഉയർത്തി. ബ്രിട്ടീഷുഭരണത്തിന്റെ അവസാനം ജനങ്ങൾ സ്വപ്നം കണ്ടുതുടങ്ങി. അപകടകരമായ ഒരുവിധം രഹസ്യസമരം കുറെ നാളുകളായി അവർക്കെതിരായി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. സ്ഥിതിഗതികൾ ഇങ്ങനെയൊക്കെ ആയിരുന്നെങ്കിലും ബ്രിട്ടീഷുശക്തി കറുത്ത പാറക്കെട്ടുപോലെ ഈ ചുഴലികൾക്കു് മുകളിൽ അജയ്യമായി ഉയർന്നുനിന്നു.

അഫ്ഗാൻയുദ്ധത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷുകാർക്കു നേരിട്ട വിഷമതകളും പഞ്ചാബ് യുദ്ധത്തിൽ സിക്കുകാർ അവർക്കെതിരായി നടത്തിയ പ്രതിരോധനവും മററും അവർ അജയ്യരാണെന്നുള്ള വിശ്വാസത്തിനു് വിരാമം ഇട്ടു. പ്ലാസിയുദ്ധത്തിന്റെ ശതവത്സരാഘോഷത്തോടുകൂടി ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണം അതിന്റെ ശവക്കുഴിയിൽ തകർന്നുവീഴുമെന്നു് എങ്ങിനേയോ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഒരു വിശ്വാസം പരന്നു. ഈ വിശ്വാസം അവർക്കു് കാര്യസാദ്ധ്യത്തിനു് കൂടുതൽ ഉത്സാഹം നൽകി. രൂപമില്ലാതിരുന്ന ആഗ്രഹം ആദർശമായി രൂപം പ്രാപിച്ചു. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുള്ള ആഗ്രഹം പതിന്മടങ്ങായി. ഇന്ത്യൻ പട്ടാളക്കാർ അ[illegible]നിദ്രയിലകപ്പെട്ടവരെപ്പോലെ അവരുടെ ജന്മഭൂമിയെ വിദേശിയർക്കു് അടിമപ്പെടുത്തിപ്പോയി. അവരുടെ ഉറക്കം തെളിയുവാൻ അധികനാൾ വേണ്ടിവന്നില്ല. ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ ശക്തിവർദ്ധനവിനോടൊപ്പം പടയാളികളുടെ സ്ഥിതിയും അധഃപതിച്ചു. ഒന്നിനൊന്നിന് പലവിധ പ്രതികൂലങ്ങൾ അവർ നേരിട്ടുതുടങ്ങി. അവരേയും അവരുടെ മതത്തിനേയും അവഹേളിക്കുന്ന യജമാനന്മാരുടെ കീഴിലുള്ള സേവനം സുഖകരമായിട്ടുള്ളതല്ലെന്നു് അവർ മനസ്സിലാക്കി. വിദേശികളുടെ പ്രാബല്യത്തിൽ അവർക്ക് അവിശ്വാസം വന്നു. ഇന്ത്യൻ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ പല നിസ്സാര കാരണങ്ങൾ പറഞ്ഞു് പിരിച്ചുവിട്ടുതുടങ്ങി. കവാത്തുസമയത്തു് വെള്ളക്കാരായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ തെറിയും അധിക്ഷേപവും അസാധാരണമല്ലെന്നായി. ഉദ്യോഗക്കയററമില്ലെന്നുമാത്രമല്ല അവരുടെ ആത്മാഭിമാനവുംകൂടി മുറിവേററു തുടങ്ങി. സാമ്രാജ്യവിസ്തൃതി വർദ്ധിച്ചതോടുകൂടി ഇന്ത്യൻ പട്ടാളക്കാരെ അവരുടെ ഇഷ്ടത്തിനെതിരായി വിദൂരദേശങ്ങളിലേക്കു് നിയമിച്ചു. ഈ അനീതികളോടു എതിരിടാതെ ഗത്യന്തരമില്ലെന്നുള്ള ഒരു നില ഇന്ത്യൻപട്ടാളക്കാർക്കു വന്നുകൂടി. ആത്മമാനം അറിയാതെ അവർ ഒരു നിശ്ചയം ചെയ്തു; അനീതികളെ എതിർക്കുവാനും വിദേശികളെ ആയുധം കൊണ്ടുതന്നെ ഓടിക്കുവാനും അവർ അവസാനമായി ശപഥംചെയ്തു.

ഇന്ത്യയിലെ സേവനത്തിനുമാത്രം എടുത്തിട്ടുള്ള പട്ടാളക്കാരെ ശമ്പളക്കൂടുതൽ പോലും ഇല്ലാതെ സമുദ്രം കടത്തി വിദേശങ്ങളിലേക്കു് നിയമിച്ചുതുടങ്ങിയതു് ആർക്കും ഇഷ്ടമായില്ല. ൧൮൨൪-ൽ ബാരക്ക്പുരത്തെ സൈന്യം ബർമ്മായിൽ സേവനത്തിനുപോകാൻ വിസമ്മതിച്ചു. എന്നാൽ ഒരു പടയാളിയും ഏതു ദേശത്തു സേവനത്തിനു പോകുന്നതിനും വിസമ്മതിക്കുവാൻ പാടില്ലെന്നു് ഗവർണ്ണർജനറൽ ഒരു പുതിയ നിയമം ഉണ്ടാക്കി. അങ്ങിനെ ഒരൊററ തൂലികാചലനത്താൽ ഇന്ത്യൻസൈന്യം ഇംപീരിയൽ സൈന്യത്തിനു തുല്യമായിത്തീർന്നു. മുമ്പു് ഇന്ത്യൻസൈന്യം അനുഭവിച്ചിരുന്ന ആനുകൂല്യങ്ങൾ പലതും പിൻവലിക്കപ്പെട്ടു. ഇതും ആയപ്പോഴേക്കു് ഇന്ത്യൻസൈന്യത്തിന്റെ ക്ഷമ നശിച്ചു. അനവധിനാളുകളായി അവരുടെ ഹൃദയത്തിൽ വേരുറച്ച ആഗ്രഹസാഫല്യത്തിനു് അവർ തയ്യാറായി. അടിമത്വത്തിന്റെ നിഴലിൽനിന്നു് സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ സൂര്യപ്രകാശത്തിലേക്കു കുതിച്ചുയരാൻ അവർ അക്ഷമരായി. മുഗൾചക്രവർത്തിയും നാനാസാഹിബും ഔധിലെ ബീഗവും അവരുടെ ആരാധനാപാത്രങ്ങളായി. ആ കേന്ദ്രങ്ങൾക്കു ചുററും അനവധിലക്ഷങ്ങളുടെ ആശാലതകൾ ചുററിപ്പടർന്നു. പരിചയമുള്ള കണ്ണുകൾക്കു വിപ്ലവത്തിന്റെ ഇരമ്പലും മുഴക്കവും അന്നു കേൾക്കുവാൻ കഴിയുമായിരുന്നു. തട്ടുത്തുകൂട്ടിനിറുത്തിയ സ്ഫോടകസാധനങ്ങൾ പൊട്ടിത്തെറിക്കുവാൻ ഒരൊററ തീപ്പൊരിമാത്രം മതി എന്ന ഒരു നിലവന്നു.

അന്നു ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ ഭരണവും ഭരണരീതിയും അതൃപ്തികരവും പൊതുവേ ശക്തഹീനവും ആയിരുന്നു. പുതിയ ദേശങ്ങളുടെ പിടിച്ചടക്കലിനുശേഷം അവിടങ്ങളിൽ കൃഷീവലരുടെ ലഹളകൾ സാധാരണമായി പല ദേശങ്ങളും പരിപൂർണ്ണമായ എതിർപ്പിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടി. സ്വമനസ്സാലെ ഒരു ദേശവും കമ്പനിക്കാർക്കു വഴങ്ങിക്കൊടുത്തില്ല. ഓരോതിരിഞ്ഞുള്ള ലഹളകൾക്കു് ഐകരൂപ്യവും യോജിപ്പും നൽകിയാൽ ഒരു മഹാവിപ്ലവമായി മാറത്തക്ക കഴിവും അവയ്ക്കു് ഉണ്ടായി. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും പൊതുജനങ്ങളും കഴിഞ്ഞുപോയ നല്ലകാലങ്ങളെ സ്മരിച്ചും അവരുടെ ദയനീയസ്ഥിതിയെ പഴിച്ചും കഴിഞ്ഞുകൂടി. കഴിഞ്ഞുപോയ നല്ലകാലങ്ങൾ! ശാന്തിയും സുഖവും സമ്പൽസമൃദ്ധിയും തളിരിട്ടുനിന്നിരുന്ന കഴിഞ്ഞകാലങ്ങൾ! വിവിധവർണ്ണാങ്കിതമായ വേഷവിധാനങ്ങൾ, ചരിത്രാതീതകാലംമുതൽ നിലനിന്നുവന്ന നീതികൾ, ആഹ്ളാദകരങ്ങളായ ചിരികൾ......എല്ലാം കഴിഞ്ഞുപോയി. അവയുടെ ഒക്കെ സ്ഥാനത്തു ഇന്നു എന്താണ്? സാധാരണക്കാരിൽനിന്നു ഒഴിഞ്ഞുമാറിനില്ക്കുന്ന അധികാരിയായ വിദേശികൾ; ഭാരതീയമായിട്ടുള്ള സകലതിലും കാർക്കിച്ചുതുപ്പുന്ന അവരുടെ പെരുമാററങ്ങൾ; ജീവനെക്കാൾ മഹത്തായി സ്നേഹിക്കുന്ന മതത്തെ അവഹേളിക്കുന്ന മിഷനറിമാർ......ഹാ! എന്തൊരു പരിവർത്തനം!

സാമൂഹ്യവും ധനപരവും ആയ അധഃപതനങ്ങൾ മേല്പറഞ്ഞ അതൃപ്തികളെ ഊതിവീർപ്പിച്ചു. നീറിനിന്നിരുന്ന അതൃപ്തിക്കും ശത്രുതയ്ക്കും ചെറുതായൊരു കാരണമാത്രം മതിയായിരുന്നു ആളിക്കത്താൻ. അതു അധികം താമസിയാതെ സംഭവിക്കുകയും ചെയ്തു. വിപ്ലവത്തിനുള്ള കോളുകൾകൊണ്ടു അന്തരീക്ഷം കറുത്തിരുന്നു്.

പടിഞ്ഞാറൻസമ്പ്രദായങ്ങളുടെ പ്രതിഷ്ഠയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള പാട്ടുപെടലുകളും മറതിരിഞ്ഞുള്ള മതപരിവർത്തനശ്രമങ്ങളും ആണു് ഹിന്ദുക്കളെയും മുസ്ലീങ്ങളെയും പ്രക്ഷുബ്ധരാക്കിയതു്. ഈസ്റ്റ്ഇൻഡ്യാ കമ്പനിയുടെ അദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്ന മാൻഗെൽസ് സായിപ്പ് പാർലിമെന്റിൽ ചെയ്ത ഒരു പ്രസ്താവന നോക്കുക. "ദൈവം വിശാലമായ ഹിന്ദുസ്ഥാനദേശത്തെ ഇംഗ്ലണ്ടിന്റെ സംരക്ഷണയ്ക്കു് ഏല്പിച്ചിരിക്കുന്നതു ഒററംമുതൽ മറെറ അററംവരെ ക്രിസ്തുവിന്റെ വിജയപതാക പാറിപ്പറക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ്. എല്ലാവരും അവനവന്റെ സകലകഴിവുകളും ഉപയോഗിച്ചു് എല്ലാം ഇൻഡ്യാക്കാരെയും ക്രിസ്ത്യാനികളാക്കുവാനുള്ള മഹനീയപ്രവൃത്തിക്കു സന്നദ്ധരാകണം." ൧൮൫൭-ൽ മിഷനറിമാർ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ഒരു മാനിഫെസ്റ്റോയിൽ ഇന്ത്യയിലെ എല്ലാം വർഗ്ഗങ്ങളേയും ഒരു വിശ്വാസത്തിൻകീഴിൽ ആക്കിത്തീർക്കുന്നതിന് തീവണ്ടിയും ആവിക്കപ്പലും എല്ലാം ഉപകരണങ്ങളാക്കിത്തീർക്കുന്നതാണെന്നുള്ള ആശയം പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നു. സ്വതേ ശാന്തശീലനായ ഹിന്ദുവിന്റെ മനോഗതി എങ്ങി[..] ആയിരുന്നെങ്കിലും മുസൽമാൻ ആക്ക[..]ടെ ഇളക്കം കഴിഞ്ഞു, ശക്തിയുള്ള [..] തക്കന്മാരുടെ കീഴിൽ അവർ അനി[..] രനു പ്രക്ഷോഭത്തിനൊരുങ്ങി.

(ശേഷം മൂന്നാംപേജിൽ)

* 1857—The Great Rebellion by Asoka Mehta; Hind Kitabs, Bombay.

(രണ്ടാംപേജിൽനിന്നും തുടർച്ച)

മാധനാർഗ്ഗം വിട്ടു് പ്രത്യക്ഷസമരത്തിലേക്കു അവർ കാലുവെച്ചു.

മതസംബന്ധമായിട്ടുള്ള കാരണങ്ങൾ മാത്രമല്ല ജനങ്ങളെ ഇപ്രകാരം പ്രക്ഷുബ്ധരാക്കിത്തീർത്തതു്. സമത്വസൃഷ്ടിയെന്നു പറഞ്ഞു ഇംഗ്ലീഷുകാർ വരുത്തിവച്ച വ്യത്യാസങ്ങൾ ആർക്കും ഇഷ്ടമായില്ല. എന്തെല്ലാം സമത്വം സൃഷ്ടിച്ചാലും അതു് നും വെള്ളക്കാരെ ബാധിക്കുകയി[ല്ല]. നിയമാതീതരായി അവർ നിലകൊണ്ടു. ശിക്ഷാസമ്പ്രദായത്തിലെ അഴിമതിയും അക്രമങ്ങളും ഒരുവശത്തു്; കൈക്കൂലിയും ചൂഷണവും മറെറാരുവശത്തു്. ഇവയെല്ലാം സാധാരണജനങ്ങളെ ഞെരിച്ചു ശ്വാസംമുട്ടിച്ചു.

ജനങ്ങൾ പുതിയതും പഴയതും തമ്മിൽ താരതമ്യപ്പെടുത്തിനോക്കിയപ്പോൾ പരിതാപകരങ്ങളായ പരമാർത്ഥങ്ങൾ ഒന്നിനൊന്നു വെളിപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. വിപ്ലവകാരികൾ പ്രധാനമായി നാലുകാര്യങ്ങൾ ഏററവും പ്രിയപ്പെട്ടതായി ആദ്യമേതന്നെ പ്രഖ്യാപിച്ചു. മതം, ആത്മാഭിമാനം, ജീവിതം, ധനം ഇവയായിരുന്നു ആ നാലുകൂട്ടം കാര്യങ്ങൾ. ബ്രിട്ടീഷുകാർ ഇതിലെല്ലാം കൈകടത്തിയിരുന്നതിനാൽ അവർ പൊതുജനശത്രുക്കളായിത്തീർന്നു. അവർ ആയുധം ധരിച്ചു സംഘടിച്ചു. വിവിധരീതിയിൽ ഒലിച്ചിറങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന രാജ്യസ്നേഹപരമായ പ്രവൃത്തികളെല്ലാം ഒരു കേന്ദ്രത്തിലേക്കു് ചാലുവെട്ടിവിടുന്നതിന് ശരിയായ നേതൃത്വമേ അവർക്കു വേണ്ടിയിരുന്നുള്ളു. വിപ്ലവത്തോടുകൂടി അതും സാധിച്ചു. അടയാളം നൽകിയപ്പോൾ ഒരു മഹാരാജ്യത്തിലെ ജനങ്ങൾ ആയുധം ഉയർത്തി. അങ്ങിനെ ൧൮൫൭-ലെ മഹാവിപ്ലവം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടു. ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ അതു് ഒരു പട്ടാളലഹളയായിമാത്രം തോന്നിയെങ്കിലും ഭാരതീയർക്കു അവരുടെ നഷ്ടപ്പെട്ട സ്വാതന്ത്ര്യം വീണ്ടെടുക്കുവാനുള്ള ഒരു വിശുദ്ധസമരമായിരുന്നു. (തുടരും)